

Camellia

แพทย์
สาว
ชาวไร่

农
园医
锦

婉娜晴雨
เชยยู

19

บทที่ 761 มีความสามารถ

ตามข้อเสนอแนะของทางสำนักแพทย์ กู้ยืมได้ปรับปรุง
สูตรยาอยู่หลายครั้ง จนในที่สุดก็ผลิตยาที่สามารถระงับเชื้อโรค
ได้อย่างมีประสิทธิภาพสำเร็จ เพราะการตรวจพบได้อย่าง
ทันท่วงทีและมีมาตรการป้องกันที่ดี จึงสามารถควบคุม
โรคระบาดให้อยู่ในระยะเริ่มต้นได้

ยิ่งไปกว่านั้นของใช้ทั่วไปในเมืองหลวงก็มีเพียงพอ
ทั้งอาหารและพืชผัก จากเงินช่วยเหลือของราชสำนัก ทำให้
ราคาไม่เพียงแต่จะไม่เพิ่มขึ้น แต่ยังลดลงเล็กน้อยอีกด้วย
ประกอบกับกู้ยืมที่พัฒนายาแก้พิษสำหรับโรคได้ทันท่วงที
ตั้งแต่เริ่ม จึงสามารถช่วยชีวิตผู้ป่วยกลุ่มหนึ่งไว้ ทำให้จิตใจของ
ประชาชนสงบลง ดังนั้นโรคระบาดนี้จึงไม่ทำให้ผู้คนตื่นตระหนก

หากแต่เมื่อหลังเจี๋ยเงินเข้าไปที่ท้องพระโรงอีกครั้ง
เสนาบดีกรมคลังก็เริ่มร่ำไห้กับเขาอย่างน่าสงสาร มีประชาชน
หลายแสนคนที่อยู่ในเมืองหลวง แต่การสนับสนุนค่าอาหาร
รายวันอย่างเดียวกู้ยืมเงินจำนวนมากแล้ว นอกจากนี้ยังมีการ

รักษาโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายแก่ผู้ป่วย ส่วนเครื่องยาสำหรับให้
แม่นางน้อยหมอเทวดาพัฒนา...ไม่ว่าคลังสมบัติจะมากมาย
เพียงใด ก็ไม่สามารถใช้อย่างไม่รู้จบเช่นนี้ได้!

เมื่อภูเียรู้ถึงชะตาของท้องพระคลังจากปากของ
ใต้เท้าโม่นั้น โรคระบาดเกิดขึ้นยามที่ท่านพีเงินดูแลแคว้น
แล้วยังมีข่าวลืออีกว่าหากเงินพระคลังไม่เพียงพอสำหรับใช้จ่าย
สิ่งที่เรียกว่า ‘การรักษาโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย’ จึงกลายเป็นเรื่อง
ขบขันขึ้นมาทันที พีเงินเลยถูกคนที่มีเจตนาแอบแฝง
วิพากษ์วิจารณ์ต่อไปอีก!

ภูเียได้พบกับใต้เท้าโม่อีกครั้งเมื่อตนส่งมอบยา
ชุดที่สอง ใต้เท้าแห่งศาลต้าหลี่ผู้นี้เป็นสาวกของเทพสงคราม
และเขาไม่ต้องการเห็นต้นแบบของตนต้องตกเป็นเหยื่อ
ทางการเมือง ภูเียจึงเข้าใจถึงความยากลำบากของพีเงิน

แม้ว่าภูเียจะไม่เข้าใจเรื่องการเมือง แต่ตนก็ยังมี
ความคิดแฉงๆ อยู่อีกมากมาย เมื่อนางเห็นว่าสำนักป้องกัน
โรคระบาดชั่วคราวในฉางเล่อฟาง ทั้งเจ้าหน้าที่ระดับสูง
ที่มีอำนาจ เศรษฐี และบุตรของพวกเขาดำรงกลัวความตาย
เสียจนเรียกร้องให้รักษาด้วยยาก่อนที่จะติดโรคเสียอีก

เดิมที ยาปรุงที่กู่เยี่ยปรุงออกมาทุกวันมีอยู่อย่างจำกัด ดังนั้นนางจึงต้องเลือกรักษาผู้ที่อาการรุนแรงก่อน แต่มีประชาชนจำนวนไม่น้อยที่รู้สึกหวาดกลัวกับอาการราวกับตาย ทั้งเป็นของผู้ป่วยวิกฤตที่ต้องทรมาณ จึงไม่ยอมรับถึงตอนนั้น แล้วถึงเป็นคราวของตน ดังนั้นจึงพยายามทุกวิถีทางในการ ปฏิสัมพันธ์กับกู่เยี่ย เพื่อให้ตนสามารถเข้ารับการรักษาก่อนได้

เสียนว่านจินบุรุษผู้ร่ำรวยที่สุดก็เป็นหนึ่งในนั้น ยิ่งร่ำรวย ก็ยิ่งกลัวตาย เขามีอาการระดับกลาง หากเขาต้องต่อแถวแล้ว ละก็ อาจไม่ถึงในสามถึงห้าวันเป็นแน่

พระเชษฐาของไทเฮาที่อยู่ร่วมห้องผู้ป่วยเดียวกัน ชรามากแล้ว ตัวพระองค์เองมีโรคภัยไข้เจ็บต่าง ๆ อยู่แล้ว ภายหลังเมื่อเกิดโรคระบาดพระอาการก็สาหัสยิ่งขึ้น เมื่อคืน เกือบย้อยไ่วไม่รอด แต่หลังจากที่หมอเทวดาฉีดยาเข้าไปเพียงไม่กี่เข็ม อาการก็ดีขึ้น!

เสียนว่านจินหวาดกลัว ผู้ที่เข้ารับการรักษานี้หากไม่ใช่ อ่องก็เป็นองค์ชาย หรือไม่ก็เป็นญาติของเหล่าข้าราชการชั้นสูง ตนเป็นเพียงพ่อค้าที่มีเพียงเงิน หลังจากป่วยก็พยายาม

ไม่น้อยให้ได้เข้ามา ถ้าถึงเวลาที่จะได้รับยา ตนจะต้องเป็นคนสุดท้ายอย่างแน่นอน...บางที ตนอาจจะรอไม่ถึงตอนที่หมอเทวดาเข้ามาก็เป็นได้...

ยิ่งเสียนี่งอจินคำนี้ถึงเรื่องนี้มากเท่าไร ก็ยิ่งหวาดกลัวมากขึ้นเท่านั้น เขาคุ่นคิดอยู่สองคืนเต็ม และในที่สุดเยว่หยวนก็เข้ามาฉีดยาให้กับพระเชษฐาของไทเฮา เขาจึงรวบรวมความกล้าแล้วยื่นตัวเงินหนึ่งหมื่นตำลึงให้นาง ตนรู้ดีว่าหญิงสาวผู้นี้เป็นสาวใช้ส่วนตัวของแม่นางน้อยหมอเทวดา ดังนั้นนางต้องสามารถเอ่ยต่อหน้าแม่นางน้อยได้อย่างแน่นอน เสียนี่งอจินหวังจากใจจริงว่านางจะช่วยเอ่ยแทนตนเอ่ยสักสองสามประโยคกับแม่นางน้อยหมอเทวดาเพื่อให้รักษาตนโดยเร็ววัน

เยว่หยวนถูกเขายื้อยุดจุดกระชากอย่างช่วยไม่ได้ ดังนั้นนางจึงต้องตอบตกลงการขอความช่วยเหลือจากเขา หลังจากนั้นไม่นาน นางก็เข้ามาอีกครั้งและกระซิบว่า “หากท่านเอาเงินให้เราได้อีกห้าหมื่นตำลึง แม่นางน้อยของเราจะมารักษาให้ท่านได้เลยวันนี้...”

เงินห้าหมื่นตำลึง...แม่นางน้อยหมอบเทวดาช่างใจดำเสียจริง! แต่อย่างไรก็ตาม เงินห้าหมื่นตำลึงแลกกับหนึ่งชีวิตย่อมคุ้มค่า! เห็นว่าจिनกัดฟันและหยิบตัวเงินออกมาอีกสี่ใบจากกระเป๋าของเขา เยว่หยวนจึงเขาด้วยดวงตากลมโต สมแล้วที่เขาเป็นคนที่รวยที่สุดในเมืองหลวง เพียงนี้ก็ควักเงินออกมาที่ห้าหมื่นตำลึงได้!

เห็นว่ารานจिनประสานมือกุมไว้ที่หน้าอกตนแล้วเอ่ยเสียงเบา “แม่นางเยว่หยวน...ตกลงกันไว้ที่ห้าหมื่นตำลึง จะมาขอขึ้นราคาอีกไม่ได้แล้วนะ!”

เยว่หยวนรับตัวเงิน ก่อนจะจ้องเขาแล้วเอ่ยว่า “ใครบอกท่านว่าจะต้องเพิ่มเงินอีก ใจแคบเสียจริง! รอไปก่อน ข้าจะไปหยิบยามาให้ท่าน!”

หลังจากนั้นไม่นาน ขณะที่เห็นว่ารานจินตั้งหน้าตั้งตารอ เยว่หยวนก็ยื่นขวดยาให้แล้วเอ่ยว่า “ท่านหนึ่งช้อนทุกเช้า เทียนและเย็น!”

เห็นว่ารานจินรับยาด้วยมือทั้งสองข้างอย่างระมัดระวัง พลังมองไปที่เยว่หยวน เพื่อรอดูปฏิกิริยาของนางอย่างจดจ่อ

เมื่อนางเอ๋ยจบ ก็หันกลับไปแล้วทำท่าเหมือนกำลังจะออกจากห้อง เขาจึงรีบเอ่ยว่า “เท่านี้...ไม่มีอีกหรือ”

เยว่หยวนเอ๋ยอย่างไม่สบอารมณ์ “แล้วยังจะมีอะไรอีก ข้ากำลังยุ่ง ท่านหยุดทำให้ข้ายุ่งไปกว่านี้ได้หรือไม่”

“แต่ข้า...ข้า...” นี่เป็นครั้งแรกที่เสิ่นว่านจินงงจนไม่รู้จะเอ่ยอะไร เขาจึงเข้าไปที่เข็มซึ่งเจาะอยู่บนมือของพระเชษฐาของไทเฮา

เยว่หยวนกลอกตาแล้วเอ่ยว่า “เขาเป็นผู้ป่วยหนัก! การฉีดยาก็เพื่อให้ฤทธิ์ยาแสดงผลเร็วขึ้น อาการของท่านบอกว่าเขามาก トラบไตที่ท่านกินยาตรงเวลา! ไม่ต้องกังวล! ถ้าไม่หาย ข้ารับผิดชอบเอง! เงินก็จะเพิ่มเป็นสองเท่าคืนให้ท่าน เช่นนี้ ท่านวางใจแล้วใช่หรือไม่”

เสิ่นว่านจินกลัวที่จะทำให้นางขุนเคื่อง ดังนั้นจึงรีบเอ่ยว่า “ไม่ ข้าไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้น อย่าเข้าใจข้าผิด...”

“เอาเป็นว่า! ท่านยาให้ตรงเวลา ไม่ต้องคิดมาก ภายในสิบวัน โรคของท่านจะหายขาดแน่นอน!” คำกล่าวของเยว่หยวนดูเหมือนจะทำให้เสิ่นว่านจินมั่นใจ เงินห้าหมื่นตำลึง

สำหรับเขาเป็นเพียงเงินน้อยนิด แม่นางน้อยหมอบเทวดามี
ชื่อเสียงโด่งดังเช่นนี้ จะมาโก่งตนด้วยเงินเพียงไม่กี่หมื่นตำลึง
ได้อย่างไร

ในวันเดียวกัน กุ๊เยี่ยก็ประกาศว่าพ่อค้าผู้ที่ร่ำรวยที่สุด
ในเมืองหลวงนามว่าเสิ่นว่านจินได้บริจาคเงินเพื่อบรรเทา
โรคระบาดจำนวนห้าหมื่นตำลึง ความคิดในการทำความดี
ในขณะที่เจ็บป่วยเป็นสิ่งที่ควรค่าแก่การเคารพยกย่อง จึงได้รับ
การรักษาก่อนเป็นกรณีพิเศษ! นางยังขอให้ได้ทำไม่ทำหนังสือ
ชื่นชมขนาดใหญ่เรื่อง ‘ทำคุณประโยชน์’ ติดไว้ที่สำนักป้องกัน
โรคระบาดชั่วคราวทั้งสองแห่ง

ผู้ป่วยที่เข้ารับการรักษาที่สำนักป้องกันโรคระบาด
ชั่วคราวในฉางเล่อฟาง หากไม่ร่ำรวยก็เป็นเศรษฐี บ้านไหนบ้าง
ไม่มีเงินสามพันห้าพันตำลึง การจัดลำดับความสำคัญในการ
รักษา หากทุกข์น้อยได้ก็ทุกข์น้อย ไม่กลัวได้ยอมไม่กลัว ชีวิต
ได้รับการประกัน หลังกินยาแล้ว ผู้ป่วยหนักก็อาการดีขึ้น
เป็นลำดับ เสิ่นว่านจินเห็นเองกับตา! เงินหาอีกได้แต่มีเงินจะมี
ประโยชน์อะไรหากไร้ชีวิต

ผลที่ตามมาก็คือ ตระกูลสูงศักดิ์ ชนชั้นสูงและบรรดา เศรษฐีทั้งหลายที่ถูกจัดการรักษาไว้ภายหลัง ต่างก็ทยอยกัน บริจาคเงินของพวกเขา ผู้นี้บริจาคสามหมื่นตำลึง ผู้นั้นบริจาค ห้าหมื่นตำลึง อย่างน้อยที่สุดคือหนึ่งหมื่นตำลึง

กู้ยืมไม่ได้และต้องเงินบริจาคเหล่านี้เลย นางวานให้ ใต้เท้าโมขุนนางแห่งศาลต่ำลี้กับจีเซี่ยนหรงซึ่งหายจาก โรคระบาดแล้ว คนหนึ่งจัดการบัญชี อีกคนหนึ่งจัดการเงิน ในเวลาไม่ถึงวัน ‘กองทุนชั่วคราวโรคระบาด’ ก็ได้ถูกก่อตั้งขึ้น ในเวลาเพียงสองวันก็มีผู้บริจาคมากกว่าสามล้าน!

ใครบริจาคเงินเท่าไรจะได้ติดประกาศตัวใหญ่ในย่าน ที่เจริญที่สุดทุกวัน แม้ว่าประชาชนจะไม่ได้รับอนุญาต ให้เดินทางอย่างอิสระในช่วงเวลานี้ แต่พวกเขาก็ยังออกไป จับจ่ายซื้อของใช้ชีวิตประจำวัน

ประชาชนส่วนใหญ่ในเมืองหลวงรู้ว่าชนชั้นสูงในเมือง ช่วยบริจาคเงินและวัสดุสำหรับผู้ป่วย พวกเขารู้สึกขอบคุณ และ ก็ให้ความร่วมมือกับทุกประกาศจากราชสำนักมากยิ่งขึ้น! งานป้องกันการแพร่ระบาดจึงดำเนินการได้ง่ายกว่าเดิม!

เนื่องจากขาดอุปกรณ์ในการรักษา กุ๊เยี่ยจึงทำได้เพียง
ปรุ้งยาด้วยตนเองในห้วงมิติทั้งวันทั้งคืน โชคดีที่เวลาในห้วงมิติ
เร็วกว่าความเป็นจริง เมื่อเวลาในห้วงมิติผ่านไปกว่าสิบวัน
ยังไม่ถึงเวลาหนึ่งของโลกภายนอกด้วยซ้ำ

ทุกวันกุ๊เยี่ยจะส่งหึงเซาและกังจื่อไปคุ้มกันยาที่ใช้เวลา
กว่าสิบวันในห้วงมิติในการปรุ้งเพื่อไปยังสำนักที่ทำการรักษา
ทั้งสองแห่ง นอกจากการออกมาเพื่อสังเกตสถานการณ์เป็น
ครั้งคราวและเพื่อนำอาหารไปเก็บไว้ในห้วงมิติแล้ว นางก็แทบ
จะไม่ออกมาเลย

เมื่อหลิงเจวียเงินที่ว่าราชการที่ราชสำนักในตอนเช้า
ได้ยินเจ้ากรมปกครองกล่าวพลางน้ำตาคลอเบ้าว่าแม่นางน้อย
หมอเทวดาไม่เพียงอุทิศตนให้กับการปรุ้งยาสำหรับผู้ป่วย
เท่านั้น แต่ยังแก้ปัญหาท้องพระคลังที่ขาดแคลนเงินได้อีกด้วย!
พวกขุนนางทั้งปวงทั้งปู้ต่างก็อวยความดีความชอบนางกันทีละ
คน และต่างก็ยกย่องนางว่าเป็นผู้กอบกู้ชาติ

หลิงเจวียเงินรู้ว่าเด็กสาวที่เคยประสบกับยุคแห่งความ
วุ่นวายนั้นไม่ได้เป็นอย่างไรที่ผู้คนในราชสำนักกล่าว ความรู้สึก
ของแม่ผู้ให้กำเนิด และเหตุผลที่นางคิดวิธีการเช่นนี้ก็เพื่อเขา!

หากผู้ครองแคว้นถูกแทนที่ด้วยบุคคลอื่นในเวลา
อย่างมากนางก็จะช่วยพัฒนาด้านการแพรระบาด ส่วนเรื่อง
อื่นนางจะไม่มายุ่ง เด็กสาวคิดอยู่เสมอว่า เกินมาหนึ่งสิ่ง
ย่อมดีกว่าขาดไปหนึ่งสิ่ง นางริเริ่มที่จะจัดการเรื่องต่างๆ
ด้วยตนเอง ในความประทับใจของเขาสิ่งนี้แทบไม่เคยเกิดขึ้น
มาก่อนในชาติที่แล้วของนาง! ส่วนที่อ่อนโยนที่สุดในหัวใจของ
หญิงเจี๋ยเจิน ถูกแม่นางน้อยสัมผัสเข้าอีกครั้ง!

ฮ่องเต้เซ่งเต๋อซึ่งพักฟื้นในพระราชวังเจียนคุน กำลังเล่น
หมากรุกอยู่กับองค์ชายสี่ เมื่อได้ข่าวก็เผยรอยยิ้มที่มีความสุข
“โชคดียี่สิบห้าที่ข้ามอบแคว้นนี้ให้กับมู่ชิงดูแล! หากเป็นข้าคงไม่มีทาง
ทำได้รอบคอบเหมือนเขา!”

องค์ชายสี่คิดทบทวน ก่อนวางหมากรุกบนกระดาน
แล้วยิ้มเอ่ย “ท่านพี่หนึ่งฮ่องเต้มีความสามารถจริงๆ แต่พี่สะใภ้
ในอนาคตของข้ามีความสามารถมากกว่า ดูสิไม่เพียงแต่
สามารถปรุ้งยารักษาโรคระบาดได้ในเวลาอันสั้น แต่ยังช่วย
ราชสำนักในการแก้ปัญหาของท้องพระคลังอีก เฮ้อ...ท่านพี่เจิน
ของข้าช่างโชคดีเหลือเกิน เหตุใดข้าไม่พบสตรีที่มีความสามารถ
เช่นนี้บ้าง”

ฮ้องเต้เซ็งเต๋อเงยหน้าขึ้นแล้วจ้องเขา ก่อนเอ่ยว่า “เจ้าเด็กคนนี้ อย่ามีความคิดอะไรแผลงๆ ถ้ามุซิงโมโหเจ้าขึ้นมา แม้แต่ข้าก็ช่วยเจ้าไม่ได้!”

องค์ชายสีเสียดงท่าที่ราวกับ ‘เด็กน้อยหวาดกลัว’ แล้วหวัดร้องอย่างแปลกประหลาด “เสด็จพ่อ ท่านมองข้าสูงเกินไป! ข้าจะกล้าได้อย่างไรไปยุ่งกับของของหนึ่งอ๋อง...ไม่ใช่สิ ข้าจะทำสิ่งที่โง่เขลาอย่างการไปแย่งภรรยาเขาได้อย่างไร”

ฮ้องเต้เซ็งเต๋อจ้องมาที่เขาอยู่เป็นเวลานาน จากนั้นจึงตรัสว่า “ข้าหวังว่าเจ้าจะไม่โง่เหมือนพี่สามของเจ้า!”

องค์ชายสีทรงเงินหมากครั้งสุดท้าย แล้วยุติสงครามก่อนจะกล่าวว่า “ท่านพ่อ ท่านกำลังเอาข้าไปเปรียบเทียบกับคนเช่นพี่สาม ท่านดูถูกกันเกินไปแล้ว”

ฮ้องเต้เซ็งเต๋อจ้องเกมหมากรุกที่ตนพ่ายแพ้ แล้วเอ่ยอย่างจริงจังว่า “ดูเหมือนฉลาด แต่หากตัดสินใจอย่างโง่เขลา ผลที่ตามมาย่อมร้ายแรงกว่าการตัดสินใจของคนที่คุณเขลาเสียอีก!”

องค์ชายสีทรวงเก็บสีหน้าแล้วตรัสว่า “เสด็จพ่อ ข้าทราบเจตนาดีของท่าน! ท่านพี่หนึ่งองค์เป็นเสาหลักของแคว้นจงรักภักดีต่อแคว้น และข้าจะไม่มีทางทำอะไรให้เสียเรื่อง!”

“วิถีแห่งราชา จะทำเช่นไรย่อมเห็นแจ้งและเป็นที่ประจักษ์ อย่าให้รางวัลเกินควร อย่าลงอาญาเกินควร จงฟังคำติเตียน แต่จงอย่าฟังคำเยินยอ ราชาเช่นนี้ จึงจะเรียกว่าเห็นแจ้ง” ฮองเต้แข็งเต๋อถือโอกาสสั่งสอนองค์ชายสีสู่เส้นทางความเป็นกษัตริย์

ในฐานะองค์ชาย เขาอ่อนแอตั้งแต่เด็ก และพลาดช่วงการเรียนรู้ที่ดีที่สุดไป โชคดีที่เขาฉลาดและเต็มใจรับฟังผู้อื่นด้วยความช่วยเหลือของหนึ่งองค์ เขาต้องเป็นฮองเต้ที่ดีได้แน่...

“หากแต่เสด็จพ่อ เมื่อใดข้าจะออกจากวังแล้วกลับไปพักพื้นที่จวนได้หรือ” เกือบหนึ่งเดือนแล้วที่เขาต้องพักพื่นอยู่ในวังแห่งนี้จนแทบทำให้เขาเสียสติ!

“ออกจากวังหรือ แม้ว่าโรคระบาดภายนอกจะถูกควบคุม แต่ก็ยังไม่ได้ถูกกำจัดจนหมดไป เจ้าควรจะอยู่ในวังนี้อย่างเชื่อฟัง และอย่าคิดที่จะหนี!” เมื่อฮองเต้แข็งเต๋อกล่าวสิ่งนี้กับ

องค์ชายสี่ ช่วงเวลาที่ผ่านมาพระองค์ทรงกลายเป็น พระบิดา
ผู้ทรงธรรมไปโดยสมบูรณ์

ดบอชยาบ

บทที่ 762 เบิกเมฆพบตะวัน

“จะว่าไป หากเจ้าออกจากวังไปตอนนี้ ทั้งโรงเตี๊ยม โรงน้ำชา และที่อื่นๆ ด้านนอกล้วนปิดหมด เจ้าจะไม่มีโอกาสได้กินข้าว อื่นๆ ...ดังนั้นเจ้าควรจะอยู่ในวัง! พระราชวังเจียนคุนแห่งนี้ น่าจะเป็นสถานที่ที่ปลอดภัยที่สุดในเชิงจิงแล้ว!”

ยี่งองค์ชายสี่ได้ฟังก็ยิ่งรู้สึกว่าคำที่เสด็จพ่อตรัส ทำให้ตน รู้สึกว่ากำลังมีความสุขบนความทุกข์ของประชาชน ตลอดเวลาที่ตนกำลังรักษาสุขภาพในวังแห่งนี้ ตนได้กินอาหารตามหลัก โภชนาการของแม่ฮ่องสอนน้อยหมอบเทวดาอย่างเคร่งครัด แม้ว่า จะพอใช้ได้ แต่เมื่อเทียบกับภัตตาหารซึ่งเฟื่องแล้วรสชาติแยกว่า มาก...

ตนบ่นต่อหน้าเสด็จพ่อไปไม่น้อยว่าอยากกินหมูตุ๋น เป็ดย่างผลไม้ ข้าวหมูแดง หม้อไฟ หมูหัน...อยากกินเสียบจัน เสด็จพ่อเองก็พลงหัวจนดูตลกไปด้วย

องค์ชายสี่ก็รู้ว่าเสด็จพ่อเองก็อิจฉาที่ตนร่างกายกลับมา แข็งแรง เขาสามารถกินอะไรก็ได้ที่ต้องการหลังจากออกจากวัง

แต่เสด็จฟอกลับเสวยได้เฉพาะฝีมือของห้องเครื่องฮ่องเต้ในวังเท่านั้น...

องค์ชายสี่ตั้งใจจะเร่งรื้อฮ่องเต้เซ็งเต๋อซึ่งมีที่ท่าเรียบเฉย “เสด็จพ่อ ท่านอาจไม่รู้ว่าผู้ที่ปรุงอาหารดีที่สุดในอดีตคือการซึ่งเฟิง แต่คือแม่ครัวข้างกายของพี่สะใภ้ในอนาคต ไม่ว่าจะเป็นอาหารคาวหรืออาหารหวาน! ภัตตาคารซึ่งเฟิง ปิดทำการแล้วตอนนี้แต่จนหนึ่ฮ่องเต้ไม่ได้เปิดอยู่หรืออย่างไร ถูกต้องแล้ว ข้าจะไปกินข้าวที่บ้านพี่เฉิน...”

“หยุด!” ฮ่องเต้เซ็งเต๋อตะโกน “ใครอนุญาตให้เจ้าออกจากวัง แม่นางน้อยหมอเทวดากล่าวไว้แล้ว ว่าเราสองพ่อลูก ร่างกายอ่อนแอ ไม่อาจติดโรคระบาดตอนนี้ได้ ดังนั้นต้องอยู่ในวังอย่างเชื่อฟัง กว่านางจะช่วยชีวิตเจ้ากลับมาได้ หากเจ้าไม่รักชีวิตตน ก็อย่าคิดว่าไม่สนฟ้าสนดิน หากเจ้าติดโรคเข้า เจ้าคิดว่าแม่นางน้อยหมอเทวดาจะรักษาเจ้าอยู่หรือไม่”

ฮ่องเต้เซ็งเต๋อต่อให้ตายก็ไม่ยอมรับ ว่าตนรู้สึกอิจจาจริง ๆ รสชาติอาหารที่ยอดเยียมกว่าภัตตาคารซึ่งเฟิงหรือไม่ว่าจะจริงหรือหลอก ฮ่องเต้เซ็งเต๋อครั้งหนึ่งก็เคยสวมฉลองพระองค์ธรรมดาพร้อมพาขันที่สิงออกจากวังเพื่อไปชิม

อาหารเลิศรสของภัตตาคารซึ่งเฟื่องงลิ้มไม่ลง หลังจากกลับมาถึงวังหลวง ก็ไม่โปรดอาหารจากห้องเครื่องที่ตนเสวยมาตลอดอีกเลย!

มูซิงเป็นหลานชายของเขา หากเขาไม่ใช่ฮ่องเต้ก็คงจะไปเยี่ยมเยียนที่จวนหลานชายเป็นครั้งคราวเพื่อไปมาหาสู่กัน! ชั่วขณะหนึ่งพระองค์มีความคิดที่จะ ‘เกษียณ’ จากการเป็นฮ่องเต้แม้ว่าจะมีอำนาจสามารถคุมทั่วทั้งแผ่นดิน แต่ก็ต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวและไร้อิสระ!

อายุก็เกือบห้าสิบแล้วจะอยู่ต่อได้อีกกี่วัน ที่ผ่านมาก็ไม่มีทายาทที่เหมาะสม หากอดทนต่อไปอีกสักครึ่งปี ร่างกายขององค์ชายสี่ก็จะหายสนิท ตนจะคอยอยู่เคียงข้างและชี้แนะอย่างละเอียดอีกสักปีสองปี เท่านั้นก็เพียงพอที่จะมอบความรับผิดชอบอันยิ่งใหญ่ให้องค์ชายสี่ ส่วนตนก็จะสามารถบิบบินได้อย่างอิสระบนท้องฟ้าเสมือนนกเขา

องค์ชายสี่รู้สึกเย็นวาบไปทั้งตัว พระองค์รู้สึกเสมอว่าสายตาที่พระบิดามองตนเปี่ยมไปด้วยการวาดแผนการอันน่าประหลาด แต่ตนยังมีอะไรที่คู่ควรกับแผนการของเสด็จพ่ออีก องค์ชายสี่ยังคิดไม่ออก แม้ว่าจะคิดจนหัวจะแตกแล้วก็ตาม

ในขณะที่ จิตใจของตนเต็มไปด้วยอาหารอันโอชะจากบ้านของพี่สะใภ้ในอนาคต เขากลอกตามองไปที่เสด็จพ่อด้วยรอยยิ้มที่ชั่วร้าย “เสด็จพ่อ หรือว่า...ท่านออกคำสั่งลับให้แม่ครัวในครัวเล็กของจวนหนึ่งห้อง นำอาหารจากนอกวังมาถวายเป็นอย่างไรร”

ฮ่องเต้เซ็งเต๋อเลิกคิ้ว ก่อนพยักหน้าแล้วตรัสว่า “เป็นไปได้อย่างแน่นอน!”

เมื่อภูเยี่ยออกจากห้วงมิติมาเพื่อกินอาหารในครัวเล็ก พ่อบ้านเผ่าริบพานันที่สิงไปที่กิ่งเจียนเซวียน เมื่อเห็นแม่นางน้อยที่นี่ พ่อบ้านเผ่าก็รู้สึกโล่งใจ

ฮ่องเต้ขอให้หัวหน้าเสนาบดีที่อยู่ข้างกายมาเพื่อสั่งว่า “องค์ชายสี่อยากเสวยพระกระยาหารในครัวเล็กของจวนหนึ่งห้อง ดังนั้นพระองค์จึงโปรดให้ทำอาหารแล้วนำกลับไปส่งที่วัง ในระหว่างนี้หากมีสิ่งใดผิดพลาด หัวหน้าได้หลุดออกจากบำแน!”

พ่อบ้านเฒ่าไม่กล้าตัดสินใจผลิผลาม แต่นายน้อยยังคงจัดการเรื่องต่างๆ ในวัง ส่วนนายท่านผู้เฒ่าก็เบื่อหน่ายเสียจนออกไปลาดตระเวนตามท้องถนนพร้อมกับกองทหาร และองค์หญิงทรงเหอก็กลับไปที่จวนเสียแล้ว จวนแห่งนี้จึงไม่มีผู้ใดที่มีอำนาจในการตัดสินใจได้ ดังนั้นบ่าวรับใช้ผู้รักกตัญญูนี้จึงกังวลใจ

โชคดีที่แม่นางน้อยออกมาจากห้วงมิตินี้ในเวลาอันเหมาะสมและบ่าวรับใช้ราวกับพบที่พึง ดังนั้นจึงรีบบอกผู้เกี่ยวข้องกับการมาเยือนของชั้นที่สิง!

ผู้เยี่ยมชมไปที่ชั้นที่สิงจากนั้นก็เหลือบมองอาหารอันโอชะที่บำเหียนเตรียมไว้ให้เขา แล้วเม้มปากอย่างไม่ชอบอารมณ์ ในใจเต็มไปด้วยความขุ่นเคือง ฮ่องเต้และองค์ชายสีขนาดอยู่ในช่วงพักฟื้นก็ยังมิวายมารบกวน อาหารยาในวังที่ดีต่อสุขภาพคงเสวยจนเบื่อแล้ว ถึงได้หาข้ออ้างมารบกวนนางเช่นนี้!! คราวหน้าตอนจะจ่ายยาให้พวกเขา นางจะใส่ยาถอนพิษไข้ช่วงหวงให้มากขึ้นเพื่อบรรเทาธาตุไฟ!!

ช่วงที่ผ่านมานี้นางอารมณ์ไม่ดี อาหารที่บำเหียนทำให้นางส่วนใหญ่จะเป็นอาหารที่เบาและไม่เลี่ยน ซึ่งเหมาะสำหรับ

คนไข้ผู้สูงศักดิ์ทั้งสองจากวังหลวงด้วย ดังนั้นนางจึงจัดอาหาร
สี่อย่างกับน้ำแกงหนึ่งอย่างด้วยความไม่เต็มใจ ได้แก่
ปลากะพงหนึ่ง ลูกชิ้นเนื้อแดงไทย เอ็นเนื้อเกาลัด ซีโครงหมูตุ๋น
ยาจิ้น และน้ำแกงตับหมูเก่าก็แล้วมอบให้ขันที่สี่

ขันที่สี่ถือกล่องอาหารด้วยมือของเขาเองแล้วไม่รอช้า
รีบกลับไปวังหลวง โชคดีที่จวนของหญิงอ่องอยู่ไม่ไกลจากวัง
นัก เมื่อตนนำไปถวายให้ฮ่องเต้เซ็งเต๋อและองค์ชาย อาหารจึง
ยังคงร้อนอยู่

องค์ชายสี่ไม่พอใจเล็กน้อย “เหตุใดถึงจืดชืดไปหมด
หมูตุ๋นอยู่ที่ใด เป็ดย่างเล่า น้ำแกงตับหมูเก่าก็หรือ ข้าใกล้จะ
อาเจียนจากอาหารยาบำรุงเลือดพวกนี้อยู่แล้ว! ใครจะอยากกิน
ของพวกนี้ เช่นนี้จะต่างอะไรกับกินอาหารจากห้องเครื่องในวัง
กัน”

ฮ่องเต้เองก็ผิดหวังเล็กน้อยเช่นกัน เขายืนตะเกียบไป
ทางเส้นเอ็นตุ๋นกับเกาลัด

ฮ่องเต้เซ็งเต๋อทรงลองชิมน้ำแกงอื่นๆ ซึ่งดูเหมือนจะเป็น
อาหารรักษาสุขภาพ แต่รสชาติแตกต่างจากห้องเครื่องมาก

ดูเหมือนว่าวัตถุดิบที่ใช้เกือบจะเหมือนกัน แต่เหตุใดรสชาติอาหารจากจวนหนึ่งต้องอร่อยกว่ามาก

เมื่อเห็นว่าเสด็จพ่อกำลังเสวยอย่างเอร็ดอร่อย องค์ชายสี่จึงรีบยับยั้งตะเกียบของตน และแล้วก็ไม่ผิดหวังกับเนื้อปลากะพงชิ้นแสนอร่อย เนื้อปลานุ่มเนียน น้ำแกงหวานจากความหวานของเหล้าหมักข้าวและกลิ่นซีอิ๊วที่อยู่ในทุกอนุของเนื้อปลา แม้แต่น้ำแกงดับหมูเก่าก็ที่เขาดื่มจนเบื่อแล้วยังมีรสชาติพิเศษ

ในสายตาที่เป็นกังวลของชั้นที่สิบสองพ่อลูกไม่ทันระวัง เสวยจนเสียดท้อง อาหารที่มาจากจวนหนึ่งต้องอร่อยมาก เสวยจนไม่สามารถหยุดกินได้! ไม่รู้เมื่อใดจะได้กินของอร่อยเช่นนี้อีก!

“เสด็จพ่อ ท่านเห็นอย่างไร...หากเราแย่งแม่ครัวผู้นี้มาจากท่านพี่สะใภ้” องค์ชายสี่พออิม ก็เริ่มคิดทำเรื่องไม่ดีอีกครั้ง!

ฮ้องเต้เซิ่งเต๋อกัดฟัน มองไปด้านข้างแล้วตรัสว่า “ไม่มีทาง! หากแม่นางน้อยนำมาให้คราวหน้า ข้ายังสงสัยว่าเจ้าจะกล้ากินมันอยู่หรือไม่!”

ถ้าตนเป็นแม่นางน้อยหมอบเทวดาแล้วละก็ ผู้ใดที่กล้าคิด
จะขโมยแม่ครัวของตนไปละก็ คอยดูว่าจะถูกวางยาพิษให้ถึง
ตายหรือไม่!

ภูเขียที่รู้ว่าผู้อื่นคิดถึงแม่ครัวของตนเพียงใด กำลังย่ง
วุ่นวายทั้งวันทั้งคืนเป็นเวลากว่าหนึ่งเดือนแล้ว และในที่สุด
โรคระบาดก็ถูกควบคุมได้อย่างสมบูรณ์

เนื่องจากราชสำนักรับปากว่าจะให้การรักษาโดยไม่เสีย
ค่าใช้จ่าย คนทั่วไปที่มีไข้และมีอาการไอจึงสวมหน้ากาก
อย่างแข็งขันแล้วไปยังสำนักป้องกันโรคระบาดชั่วคราวของ
สำนักแพทย์โอสถเพื่อรับการรักษอย่างเปิดเผยจากที่ปกปิดไว้
ตั้งแต่แรก แม้แต่ผู้ที่มีอาการไอที่เกิดจากไข้หวัดก็ยังมาเข้า
มาร่วมด้วย หมอบในโรงหมอบพอก็ได้ใบสั่งยาแบบไร้ค่าใช้จ่ายให้
ต่างก็ไม่พอใจ...

การจัดหายาเป็นไปอย่างทันทีทั้งที่และเพียงพอ
ส่วนคนไข้ที่อาการไม่รุนแรงมากซึ่งพักฟื้นอยู่ที่สำนักชั่วคราว
ทั้งสองแห่งต่างทยอยออกไปกลับเรือนของตนแล้ว ส่วนผู้ป่วย
ที่อาการหนักยังอยู่ระหว่างสังเกตการณ์และรักษา อย่างไรก็ตาม
ประชาชนส่วนใหญ่ต่างอาการดีขึ้นทุกวัน

มีผู้ติดเชื้อจากโรคระบาดนี้ไม่ถึงหนึ่งพันคนจากประชาชนหลายแสนคนในเมืองหลวง ผู้ที่เสียชีวิตด้วยอาการรุนแรงส่วนใหญ่เป็นคนชรา มีร่างกายอ่อนแอ หรือมีโรคประจำตัว รวมแล้วไม่ถึงสามสิบคน ทุกอย่างขึ้นอยู่กับยาของกู๋เย่ย์ที่ทันเวลาและมีประสิทธิภาพ

“ฝ่าบาท องค์ชายสาม...องค์ชายสามอาการไม่สู้ดีแล้ว กระทบม่อม!” จางสี่อแห่งจวนองค์ชายสาม คุณเข่านอกตำหนักเนียนคุณพร้อมกล่าวทั้งน้ำตา

“เกิดอะไรขึ้น เกิดอะไรขึ้นกับองค์ชายสาม” ฮองเต้แข็งเต๋อถามย่ำ แม้ว่าองค์ชายสามจะโง่เขลาและชอบอวดฉลาด แต่ท้ายที่สุดแล้วเขาก็เป็นโอรสของตน! เมื่อได้ยินว่าเป็นเรื่องถึงแก่ชีวิตขององค์ชายสาม ฮองเต้แข็งเต๋อก็ยังไม่ติด

องค์ชายสี่รีบปรามว่า “แม่นางน้อยหมอเทวดาบอกแล้วว่าท่านจะออกจากประตูวังแห่งนี้ไม่ได้ และที่สำคัญไปกว่านั้นคือห้ามสัมผัสกับคนที่มาจากภายนอก ผู้ใดจะรู้ว่าพวกเขาเป็นพาหะของโรคหรือไม่ หากมีอะไรผิดปกติให้เขากล่าวรายงานเสียงดังจากด้านนอก!”

ภายใต้คำสั่งของฮ้องเต้เซ็งเต๋อ จ้างสี่เปล่งเสียงของตน
กล่าวว่า “องค์ชายสามติดโรคระบาดมากกว่ายี่สิบวันแล้ว
กระหม่อมแนะนำให้ไปเข้ารับการรักษาสถานักรักษาชั่วคราว
แต่พระองค์ก็ยืนกรานว่าเป็นแค่ไข้หวัดเล็กน้อย แต่ท้ายที่สุด
อาการกลับหนักขึ้นเรื่อย ๆ ...กระหม่อมจะส่งคนไปเชิญ
แม่นางน้อยหมอเทวดา แต่ท่านหมอเทวดามักหลีกเลี่ยง
ด้วยสาเหตุการปรunya...อาการขององค์ชายสามจึงแย่ลงเรื่อย ๆ
ในช่วงสองสามวันที่ผ่านมา แล้ว...แล้ว...”

“ไร้สาระ!!” ฮ้องเต้เซ็งเต๋อโกรธจนโยนถ้วยชาไปโปรด
แตก แล้วตะโกนด้วยน้ำเสียงรุนแรงว่า “ถ้าเป็นโรคระบาด
เขาควรไปที่สถานักรักษาชั่วคราวเพื่อเข้ารับการรักษา เขาจะ
ซ่อนความเจ็บป่วยแล้วหลีกเลี่ยงการรักษาได้อย่างไร ข้าเกลียด
โรคระบาดนี้ยิ่งนัก แล้วตอนนี้ องค์ชายสามได้รับการรักษา
แล้วหรือไม่”

จ้างสี่กล่าวอย่างสงบว่า “องค์ชายสามเชิญนางอยู่หลาย
ครั้ง แต่แม่นางน้อยหมอเทวดาไม่ยอมไป...”

“แม่นางน้อยหมอเทวดาไม่ยอมไปแน่! เจ้ารู้หรือไม่ว่า
นางไม่ได้นอนมาทีวันแล้วเพื่อพัฒนาวิธีการรักษาโรคระบาด

เจ้าเห็นหรือไม่ว่าใบหน้านางชิตเชียวและหมองคล้ำเพียงใด
เจ้าเห็นหรือไม่ว่านางซุบผอมเพียงใดหลังจากที่นางทำงาน
มาทั้งวัน” คำพูดหลังเจี๋ยเงินเย็นชาราวกับมีดทิ่มแทงจางสื่อ

ตนไม่คิดว่าแม่นางน้อยของเขาจะยุ่งอยู่กับโรคระบาด
ทั้งกลางวันและกลางคืน จนลึมกินลึมนอน แล้วยังจะมีคนมา
ฟ้องเรื่องนางลับหลังเช่นนี้ รังสีความน่ากลัวของหลังเจี๋ยเงิน
ปรากฏให้เห็นเด่นชัด จนจางสื่อพูดไม่ออกและสั่นสะท้านด้วยความ
หวาดกลัว

“แม่นางน้อยหมอเทวดาทำเพื่อแคว้นเหียน เพื่อเซิงจิง
เพื่อประชาชน จนสภาพนางเป็นเช่นนี้แล้ว! เขายังคิดที่จะขอให้
นางไปรักษาเขา...หากนางยอมทำตามคำขอเช่นนี้ ราชินิกุลและ
บุคคลสำคัญทั้งหลายในเมืองหลวงต่างก็ขอให้นางไปรักษาให้ถึง
ที่ ต่อให้แยกนางออกไปเป็นแปดส่วนก็คงไม่พอ! คนอื่นไป
รักษาได้ แล้วเหตุใดองค์ชายสามจะทำได้ ไม่ได้ หรือเขาสูงศักดิ์
กว่าคนทั่วทั้งปฐพี” หลังเจี๋ยเงินอยากจะมีบิณฑบาตจางสื่อ! ทำกับ
เขา เขาทนได้ แต่มาทำกลับหลังกับกุ่เยี่ยเช่นนี้ เขาจะไม่มีทาง
ยอม!

“อีกอย่าง! เจ้าปกปิดเรื่องโรคระบาดไม่มารายงาน เจ้า
สัมผัสใกล้ชิดกับผู้ป่วยที่ติดโรคระบาด แล้วยังเข้าวังเพื่อมาเข้า
เฝ้าฮ่องเต้ เจ้ากำลังพยายามแพร่โรคระบาดในวังแล้วสังหาร
ฮ่องเต้กับองค์ชายสิ่งนั้นหรือ ประหาร!!” หลังเจี๋ยเจินกล่าว
คำพูดเหล่านั้นก็กลายเป็นฟางเส้นสุดท้ายที่ทำให้ลายจางสือ

จางสือช็อกศีรษะกับพื้นอย่างแรง แล้วกล่าวว่า “ข้าน้อย
ผู้นี้สมควรตาย! ข้าน้อยไม่มีเจตนาที่จะปลงพระชนม์ฮ่องเต้
แต่อย่างไร ข้าน้อยแค่กังวลเกี่ยวกับองค์ชายสาม”

“ทหาร! พาคนผู้นี้ออกไป แล้วส่งไปที่สำนักรักษาเพื่อ
กักตัว นำยาฆ่าเชื้อทำความสะอาดให้ทั่วลานของวังเจียนคุน
นอกจากนี้ ก็บริเวณจวนองค์ชายสามและห้ามมิให้ผู้ใดเข้า
หรือออก! วันนี้ผู้อาวุโสทุกคนที่จางสือสัมผัสจะต้องถูกแยก
กักตัว พร้อมสังเกตอาการเป็นเวลาสิบห้าวัน...” หลังเจี๋ยเจิน
ตัดสินใจอย่างเด็ดขาด

ในที่สุดโรคระบาดก็ถูกควบคุม และจะไม่ยอมให้กลับมา
เพียงเพราะคนบางคนแน่!

บทที่ 763 คนเขลาก็คือคนเขลา

ฮ่องเต้เซ่งเต๋ถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วตรัสว่า “มูซิง เจ้าทำได้ดีมาก! เพียงแต่...อาการเจ็บป่วยขององค์ชายสาม...”

หลังเจียเจินที่ไปหน้าเียนซา กล่าวอย่างใจเย็น “ฝ่าบาท อย่างกังวลไป ข้าจะพาองค์ชายไปที่จวนองค์ชายสามด้วยตนเอง แล้วส่งองค์ชายสามไปยังสำนักรักษาเพื่อเข้ารับการรักษา!”

“ดี! เจ้าลงมือเอง ข้ายอมหมดห่วง...เจ้าสามอย่างไร ก็เป็นโอรสของข้า เจ้าต้องช่วยชีวิตเขาให้ได้นะ...” องค์ชายรองวางยาพิษเขา ฮ่องเต้เซ่งเต๋จึงยังไว้ชีวิตเขาเอาไว้ แม้ว่าองค์ชายสามจะทำเรื่องโง่เขลาเอาไว้มาก แต่โทษก็ยังไม่ถึงกับประหาร!

หลังจากนั้นไม่นาน หนึ่งอ๋องนำทหารม้าเข้าล้อมจวนองค์ชายสามอย่างแน่นหนา ทุกคนสวมหน้ากาก ทหารสวมชุดป้องกันครบมือ พอเข้าไปในจวนก็ให้ทุกคนกลับเข้าห้องของตนเองทันที ผู้ที่มีอาการจะถูกแยกไปรักษา ส่วนผู้ที่ไม่แสดงอาการจะถูกแยกกักตัวเพื่อสังเกตอาการ

อาการขององค์ชายสามเข้าสู่ระยะวิกฤตแล้ว ต่อให้
ขัดขึ้นก็ไม่มีกำลังเพียงพอที่จะหยุดยั้งได้ เขาถูกองครักษ์
สองคนอุ้มเพื่อพาไปที่ศูนย์รักษาฉางเล่อฟางทันที

เหล่าองครักษ์ที่มาปฏิบัติภารกิจล้วนได้รับการฉีดวัคซีน
แล้ว ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าวัคซีนมาจากมือของแม่นางน้อย
หมอเหวตา หลังฉีดแล้วจะไม่ติดโรค

วัคซีนนี้เพิ่งพัฒนาจึงมีปริมาณไม่มาก สามารถใช้ได้
ในเฉพาะหมอที่สัมผัสใกล้ชิดกับผู้ป่วย เจ้าหน้าที่ ณ จุดรักษา
และองครักษ์บางส่วนเท่านั้น

หลังเจวี่ยเงินนำคนของตนเข้าไปตรวจสอบจนของ
องค์ชายสามพักหนึ่ง ใบหน้าของเขาซีดเซียวขึ้น ดูท่าองค์ชาย
สามคงอยากตายจริงๆ ถึงแม้คำสั่งกักตัวอย่างเป็นทางการจะ
ออกมาเรียบร้อยแล้ว แต่ในजनกลับไม่ได้มีการดำเนินการใดๆ
ตามมาตรการ องค์ชายสามที่มีการแสดงอาการเป็นคนแรก
ไม่เพียงแต่ไม่กักตัว แต่เขายังทำทุกอย่างที่เขาต้องการในजन

ทั้งสนมเอก สนมรอง และสนมชั้นล่างเกือบทั้งหมด
ติดโรคจากพระองค์ นอกจากนี้ยังมีบ่าวรับใช้ที่ดูแลเขาเป็นการ

ส่วนตัวอีก เมื่อพวกเขาเริ่มมีอาการก็จะถูกโยนเข้าไปในลานร้าง แล้วปล่อยให้อยู่ที่นั่นเพื่อดูแลตัวเอง บ่าวรับใช้ในजनของ องค์ชายสามแม้มีอาการเริ่มแรก แต่กลัวถูกทอดทิ้งจึงได้แต่ หลบๆ ซ่อนๆ ถึงได้มีคนติดโรคเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ...

โดยสรุปแล้ว ทั้งนายและปาวมากกว่าครึ่งजनของ องค์ชายสามติดโรคนี้มากถึงร้อยคน...หลังเจวี๋ยมินอยากจะ บีบคอองค์ชายสามให้ตาย! โชคดีที่มีผู้ป่วยจำนวนไม่น้อย ที่รักษาหายและออกจากสำนักทั้งสองแห่งแล้ว จึงมีพื้นที่ เพียงพอสำหรับรักษาผู้ป่วยเหล่านี้

ทุกวันนี้ ผู้ป่วยน้อยลงมากและจำนวนยาที่ต้องใช้ก็ลดลง มากเช่นกัน เมื่อฤดูใบไม้ผลิมีเวลาว่าง หากออกมาส่งยาให้แพทย์ ไอสธเมื่อไร ก็จะไปเดินดูโดยรอบ

ยังไม่ทันเดินเข้าไปในสำนักแพทย์ไอสธ จู่ๆ คนไข้ กลุ่มใหญ่ก็หลั่งไหลเข้าสู่สำนักแพทย์ไอสธผ่านหน้านาง ท้ายที่สุดแล้วยังมีผู้ป่วยอาการหนักนอนหมดสติถูกหามเข้ามา ฤดูใบไม้ผลิเป็นกังวลมาก เป็นไปได้หรือไม่ว่าโรคระบาดจะ แพร่กระจายอีกครั้ง

หลังจากซักถาม ถึงได้พบว่าเป็นคนจากจวนของ
องค์ชายสาม องค์ชายสามผู้นี้ช่างรันทดให้ตัวเองเข้าสู่เส้นทาง
แห่งความตายนัก! กุ๊เยี่ยช่วยรักษาผู้ป่วยวิกฤตหลายราย พออยู่
ขึ้นมา เวลาช่วงเช้าก็ผ่านไปเสียแล้ว

หลังจากที่นางถอดชุดป้องกันและฆ่าเชื้อแล้ว นางก็
ทักทายเจ้าสำนักเหราที่กำลังยุ่ง ก่อนจะออกมาจากสำนักแพทย์
โฮสธ นางไม่รู้ว่้องค์ชายสามที่ตื่นขึ้นมาจะไม่ใส่ใจทักษะทาง
การแพทย์ของคนอื่น ดังนั้นเขาจึงเอะอะโวยในสำนักรักษา
ฉางเล่อฟางและยื่นกรานให้นางรักษาดน!

เมื่อออกจากสำนักแพทย์โฮสธแล้ว นางก็เดินไปตาม
ถนนโดยไม่นั่งรถม้า บนถนนมีผู้คนบางตา ในบางครั้งก็พบเห็น
คนที่เดินตามถนนอย่างเร่งรีบ ในถื่อของใช้ในประจำวันพร้อม
ทั้งปิดปากและจุ่มกด้วยหน้ากากอนามัย

นักการทั้งหลาย บางคนก็กำลังถือถังพร้อมทั้งพ่นยา
ฆ่าเชื้อตามท้องถนน เมื่อเห็นนางเดินเล่นสบายๆ บนถนน
นักการคนหนึ่งก็รีบเข้ามาบอกให้นางรีบกลับจวนโดยเร็ว ทั้งยัง
เตือนว่าอย่าเที่ยวเตร่ หลังจากเห็นตราแพทย์โฮสธที่คอเสื้อของ
นาง เขาหยุดพูดแล้วโค้งมือให้นาง ก่อนจะทำการฆ่าเชื้อต่อไป

ร้านค้าทั้งสองฝั่งถนน ยกเว้นร้านข้าวเปลือก ร้านขายยา และโรงหมอต่างก็ปิด ทุกครัวเรือนปิดประตู ทั้งเมืองแข็งจึงเกือบจะกลายเป็นเมืองร้าง ถือว่ามาตรการป้องกันการแพร่ระบาด ภายใต้อำนาจของฮ่องเต้แข็งเต๋อทำได้ค่อนข้างดีเลยทีเดียว

ถ้าเดินเหนื่อย ก็มีที่ให้พัก กู๋เยี่ยเข้าไปในรถม้าที่ตามหลังนางมาแล้วออกคำสั่ง “กลับจวน!”

ต้าเฟิงอาสาสมทบพาเป็นคนขับรถม้า เขายิ้มตาหยีภายใต้หน้ากาก “แม่นาง ถ้าท่านไปที่ประตูกว้างในเวลานี้ ท่านอาจจะทันเจอนายท่านออกจากราชสำนัก...ไปรับนายท่านกันดีหรือไม่”

‘นายท่านต้องดีใจมากแน่ ที่แม่นางไปรับ ข้าแค่อยากสร้างความตื่นเต้นให้กับผู้เป็นนายอย่างคาดไม่ถึง! ชื่อเสียงและผลงานที่สั่งสมไว้ นายท่านไม่ต้องขอบคุณข้าน้อยมากเกินไปนะขอรับ!’ ต้าเฟิงคิด

กู๋เยี่ยรู้สึกตื่นเต้นจึงพยักหน้าแล้วกล่าวว่า “เอาสิ ไปที่ประตูกว้างเพื่อรับพี่เงินกลับกัน!”

หลังจากนั้นไม่กี่ก้าว ม้าเร็วก็ควมมา เมื่อเห็นรถม้าที่กำลังแล่นอยู่เป็นรถของจวนหนึ่งห้อง คนผู้นั้นก็รีบหันกลับมาทันทีแล้วถามอย่างเป็นกังวล “ในรถม้าใช้แม่นางน้อยหมอเทวดาหรือไม่ องค์ชายสามกำลังป่วยหนักอยู่ที่สำนักรักษาดางเล่อฟาง โปรดไปดู...”

“ผู้ป่วยหนักให้เยว่หยวนรักษา ตอนนี้นางเก่งเรื่องยามากกว่าข้าเสียอีก!” กู๋เยี่ยกล่าวถูกต้อง ขณะนี้นางมีหน้าที่ดูแลแค่เรื่องการปรุงยาเท่านั้น ส่วนเรื่องการใช้นางไม่เกี่ยวข้องโดยปกติแล้ว เยว่หยวนที่ทำรักษาอยู่ที่สำนักจะรู้และเข้าใจได้อย่างแม่นยำกว่า!

พลทหารผู้นั้นสีหน้าลำบากใจ กล่าวเสียงเบา “แต่... องค์ชายสามบอกว่า พระองค์เชื่อใจท่านผู้เดียวและขอให้ท่านเป็นผู้รักษา”

“เอาเป็นว่าข้ากำลังเก็บตัวเพื่อปรุงยา! เป็นไปไม่ได้ที่จะออกมาในสามถึงห้าวันนี้ ถ้าเขาขอได้ ก็ให้เขาขอ!” พี่เงินตรวจสอบแล้วว่าคนที่กระจายข่าวลือมีความเกี่ยวข้องกันกับองค์ชายสาม แล้วยังมีเรื่องของการวางยาเพื่อปลอม

โรคระบาดที่เกี่ยวข้องกับองค์ชายสามอีก หากไปรักษาองค์ชายสาม กุ๊เยี่ยกลัวว่าถ้าตนจะอดกลั้นไว้ไม่ได้ แล้วคร่าชีวิตเขาเสีย!

พลทหารผู้นั้นลังเลอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นจึงกระโดดขึ้นหลังม้าแล้วจากไปอย่างรวดเร็ว กุ๊เยี่ยเอ่ยอย่างตื่นเต้น “ไปรับพี่เงินกัน! เร็วเข้า อย่าไปสาย!”

ต้าเฟิงลังเลและกล่าวว่า “องค์ชายสามก็เป็นถึงเชื้อพระวงศ์ แม่นางจะไม่ใช่หรือ”

“มันเรื่องอะไรกัน ข้ายุ่ง จะมีเวลาไปเป็นหมอออกตรวจได้อย่างไร” กุ๊เยี่ยเร่ง “ไปเร็ว อย่ามัวเสียเวลาอยู่เลย!”

‘ข้าไม่มีเวลาไปหาองค์ชายสาม แต่ข้ามีเวลาไปรับคนในใจของข้า...’ ต้าเฟิงสะบัดแส้มาแล้วควมารถม้าไปตามถนนที่กว้างยาว แม่นางน้อยกล่าวถูกต้อง จะมีเรื่องอะไรเกิดขึ้นได้ต่อให้มีอะไรเกิดขึ้น นายท่านก็จัดการได้อยู่ดี!

รู้ว่าเมื่อกุ๊เยี่ยเริ่มทำงานจนไม่สนใจสิ่งใด หลิงเจวียเงินก็กังวลว่าเด็กสาวจะเหนื่อย ดังนั้นเขาจึงทำสัญญากับนางว่าทุกวันนี้ตนเพียงจะต้องออกจากห้วงมิติมาเพื่อพักกินอาหาร

กลางวันกับเขาและนอนกลางวัน ไม่ว่าโรคระบาดจะหนัก
เพียงใด ก็ห้ามละเลยสุขภาพ!

หลังเจียเงินให้ความสำคัญกับเวลาอาหารกลางวันกับ
แม่นางน้อยทุกวัน ไม่ว่างานราชการจะยุ่งเพียงใด ไม่ว่าจะมี
เรื่องราวมากมายเพียงไหน เขาจะกลับจวนตรงเวลา เพื่อให้
ฟ้าถล่มก็ไม่มีอะไรสำคัญเท่าแม่นางน้อยของเขาอีกแล้ว

ขณะที่เขากำลังเดินพ้นจากประตูวัง ก็เห็นรถม้าของ
จวนหนิงฮ่งจอดอยู่บริเวณนั้น เมื่อเข้ามาดูใกล้ๆ ก็พบว่า
แม่นางน้อยของเขากำลังยืนอยู่ข้างรถม้า มือหนึ่งถือร่มกระดาษ
เพื่อบังแดด อีกมือหนึ่งถือพัด พลองทักทายเหล่าข้าราชการ
ที่กำลังออกจากราชสำนักด้วยรอยยิ้ม

เนื่องด้วยโรคระบาดนี้ ที่จวนของเหล่าข้าราชการ
ส่วนใหญ่ในราชสำนักต่างก็มีผู้ป่วย และมีอีกหลายคนที่ติดเชื้อ
เสียเอง ดังนั้น สำหรับกู่เยี่ยหรือแม่นางน้อยหมอมอเวอดา
ที่ช่วยชีวิตพวกเขาและครอบครัวไว้ พวกเขาจึงขอคารวะและ
กล่าวคำขอบคุณเล็กน้อย

กู่เยี่ยจำคนเหล่านี้ไม่ได้ทั้งหมด ดังนั้นจึงยิ้มและพยักหน้าเป็นการตอบตามมารยาท ใบหน้านางเกี๋ยจะค้างจากการยิ้ม ในใจรู้สึกกังวลไม่น้อย ‘เหตุใดพี่เงินยังไม่ออกมา ไม่ใช่จะอยู่ในวังทำงานต่อนะ’

ในที่สุดเมื่อเห็นร่างสูงใหญ่ที่คุ้นเคย กู่เยี่ยก็ไม่สนใจการตอบโต้กับข้าราชการบริพารเหล่านั้นอีก นางส่งร่มในมือให้ตำเฝ้าที่ไม่ทันตั้งตัว ก่อนจะกล่าวด้วยเสียงไพเราะว่า “พี่เงิน ข้ามารับท่านกลับจากทำงาน ดื่นเต๋นหรือไม่ ดีใจหรือไม่”

“ดีใจ!” หลังเจวี่ยเงินยื่นมือไปบังแดดให้แม่นางน้อย แล้วหยิบพัดจากมือของนางมาพัดอย่างอ่อนโยน นัยน์ตาของเขาแทบจะเอ่อล้นไปด้วยความเป็นห่วง “แดดแรงเช่นนี้ เจ้าไม่ควรออกมา คราวหน้าไม่ต้องมาทำให้ข้าประหลาดใจนะ อยู่บ้าน เป้าพัฒลมพลาถินผลไม้เพื่อรอข้ากลับ เข้าใจหรือไม่”

กู่เยี่ยยิ้มปากด้วยความไม่พอใจ “พี่เงินไม่ชอบให้ข้ามารับท่านหรือ”

“ข้าชอบสิ! แต่ข้ารักเจ้ามากกว่า ข้าเกรงว่าเจ้าจะทนความร้อนไม่ไหว ข้าจะอย่างไร หากเจ้าเป็นลมแดด เจ้ามีค่า

มากกว่าสิ่งอื่นใดในหัวใจของข้า!” หลังเจียเจินปลอมนางด้วยเสียงที่นุ่มนวล

ฟางเจิงเซียงที่เดินออกมาเป็นคนสุดท้าย ทันเห็นหญิงอ๋องกลายเป็นแพนหนุ่มที่พรั่งพร้อมไปด้วยความมกัตัญญะสืบสืบประการต่อคู่ของตน ในใจจึงเต็มด้วยความประหลาดใจจนแทบไม่ยากเชื่อสายตาตัวเอง ‘ในที่สุดหญิงอ๋องผู้นี้ก็กรรมตามสนองแล้ว! คิดไม่ถึงว่าภูเขาน้ำแข็งเฉกเช่นเทพเจ้าแห่งสงครามจะกลายเป็นบุรุษที่นุ่มนวล! ดูบทรักนี้สิ ข้ายังหน้าแดงเมื่อได้ยิน! สวรรค์ ข้าเสียมารยาทพัง รีบหลบเสียงจะดีกว่า...’

“พี่เจิน เหตุใดฟางเจิงเซียงถึงวิ่งเร็วเช่นนั้น มีกระต่ายวิ่งไล่เขาจากด้านหลังหรือ” กู๋เยี่ยเอ๋อถามพลางมองตามหลังของชายชราอย่างแปลกใจ

นอกจากแม่นางน้อยของเขาแล้ว หลังเจียเจินก็ไม่สนใจสิ่งอื่น “ใครจะรู้ล่ะ แต่...เหตุใดกระต่ายถึงวิ่งไล่เขา เจ้าคิดว่าฟางเจิงเซียงกลัวกระต่ายหรือ”

“เอ่อ...ข้าเพียงกล่าวไปแบบนั้น แต่ท่านว่ารูปภาพนี้น่ารักหรือไม่” ฟางเจิงเซียงถูกกระต่ายวิ่งไล่เช่นนั้นหรือ! จินตนาการทำให้ผู้คนรู้สึกมีความสุขสินะ

เมื่อได้สัมผัสกับวันโลกาวินาศที่กระต่ายสามารถกินคนได้ หลังเจียวเจินก็ไม่รู้จักความน่ารักของภาพนี้อีกเลย แต่ถึงอย่างไร เมื่อเห็นท่าทางน่ารักของแม่นางน้อย เขาก็ยกยิ้มมุมปากอย่างเห็นด้วย

“วันนี้ จู่ๆ คนไข้จำนวนมากก็เพิ่มขึ้นที่สำนักแพทย์โอสโต ข้าก็นึกว่าโรคระบาดเกิดขึ้นซ้ำอีก ไม่คิดว่าจะเป็นเรื่องเลวร้ายที่องค์ชายสามสร้างขึ้น!” หลังจากเข้าไปในรถม้า กุ้ยเย่ก็กินแตงโมพร้อมทั้งมีความสุขกับลมที่หนึ่งอ๋องพัดให้นาง จึงอดไม่ได้ที่จะพูดเรื่องนี้

หลังเจียวเจินร้องไห้ด้วยเสียงที่เย็นชา ก่อนบ้วนลิ้นจีที่ปอกแล้วเข้าปากของแม่นางน้อย แล้วกล่าวว่า “คนเขลาผู้นั้นปกปิดความเจ็บป่วยจากการรักษา ทั้งยังกันไม่ให้ญาติและบ่าวรับใช้ในजनออกมารับการรักษา วันนี้แบกไปที่สำนักแพทย์โอสโต ยังถือว่าโชคดี

“ลานร้างในจวนองค์ชายสาม มีกองศพและผู้ป่วยหนัก ทำให้ได้กลิ่นศพเน่ามาแต่ไกล บริเวณนั้นยังมีหนอนคลานไปทั่ว ...ไม่รู้ว่าคคนเหล่านั้นตายจากการเจ็บป่วยหรือกลั้วตาย บ่าวรับใช้ที่ถูกละทิ้งเข้าไปก็อยู่ได้ไม่เกินห้าวัน...

“เมื่อทหารองครักษ์เข้ามา พวกเขาแทบจะเป็นลม เมื่อเห็นเหตุการณ์ภายในนั้น บ้างก็หยุดอาเจียนออกมาไม่ได้ ภายในลานมีผู้ป่วยเพียงไม่กี่คนที่รอดชีวิต ผู้ที่รอดก็เหลือเพียงลมหายใจเดียวเท่านั้น!”

กู่เยียมองไปที่ลิ้นจี่ป้อนเข้าปากตน สลับกับมองหลังเจี๋ยจินด้วยหางตาราวกับจะบอกว่า ‘ข้ากำลังกินอยู่ ท่านกล่าวสิ่งที่น่าขยะแขยงเพื่อให้ข้ากินไม่ลงหรืออย่างไร’

แพทย์สาวชาวไร่ เล่ม 19

农园医锦

Camellia

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน (บรมราชชนนี) 10170

โทรศัพท์ 4964 ต่อ 9999-2422-0, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《农园医锦》

Author: 妮娜晴雨 Gui Hua Qing Yu

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Manzhouli Zhalainguo Wenxin Counseling Studio (满洲里市扎赉诺尔区文心信息咨询工作室) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นฉบับอื่นที่ก่อกวนลิขสิทธิ์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

妮娜晴雨 Gui Hua Qing Yu.

แพทย์สาวชาวไร่ เล่ม 19 / 妮娜晴雨 Gui Hua Qing Yu เขียน :: เมฆขาวหวานเย็น: แปลจาก 农园医锦 — กรุงเทพฯ : คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2567

(1), 454 หน้า.

1 นวนิยายจีน .I. เมฆขาวหวานเย็น, ผู้แปล .II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7395-0